

Neděle 19.6.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Ga 5,16-25 „Tělo a Duch v křesťanově životě“

Jednou v neděli přišel manžel před polednem za svou manželkou do kuchyně zrovna ve chvíli, když umývala hlávkový salát. Zeptal se jí: „Můžeš mi říct, o čem bylo dnešní kázání?“. „Nemůžu, už si to nepamatuji“, říká manželka. „Tak proč chodíš do kostela, když si z kázání nic nepamatuješ?“, divil se manžel. „Podívej, drahý, myslím, že je to se mnou podobné jako s tím salátem. Oplachuji ho vodou, která odtéká pryč, nezůstává v misce, ale salát je přesto umytý. Nepamatuji si přesně, co všechno dnes kazatel říkal. Ale vím, že jsem nebyla v kostele zbytečně. Připadám si omytá a očištěna Božím slovem.“ Nevím, jak to prožíváte vy. Moc si přeji, abychom – pokud možno všichni – odcházeli z tohoto shromáždění zasaženi Božím slovem a omyti Boží milostí.

1. Realita křesťanského života (Ga 5,16-23)

Pán Bůh se nás dnes prostřednictvím apoštola Pavla ptá, jak se nám daří žít od rána do večera křesťansky. Třeba všechny situace dobře zvládneme a nemáme problémy ani se sebou ani s lidmi kolem ani se životními okolnostmi. Pokud to tak je, pak je to výborné a je to důvod k vděčnosti Bohu. Z dopisu ap. Pavla křesťanům v Galacii a z vlastní zkušenosti ovšem víme, že to tak jednoduché není. Lidé, kterým apoštol píše, si nejspíše s některými věcmi nevěděli rady. Proto je Pavel vyučuje a některé otázky vysvětluje.

Ti lidé uvěřili v Ježíše Krista, nechali se pokřtít a s nadšením začali křesťansky žít. Brzy ovšem zjistili, že je to táhne na obě strany: snaží se řídit radami Kristovými, milovat druhé, odpouštět a pomáhat, ale něco uvnitř jim v tom brání. A tak jim Pavel vysvětluje, proč tomu tak je. Apoštol upozorňuje křesťany především na konflikt mezi „tělem“ a „Duchem“. I když patří Kristu a mají „Ducha svatého“, stejně v nich působí nejen dobrý Duch svatý, ale také „tělo“, jejich přirozenost, která je táhne zpátky ke zlému. Pavel vyjmenovává dlouhý seznam hříchů, neřestí a selhání a ukazuje tím, kam tento vliv přirozenosti dosáhne a co všechno působí. „Tělo“ to je jednoduše naše povaha, to, co jsme zdělili, co si neseme do života sebou, co se nám lepí na paty a před čím neutečeme. Nikdo z nás nedokáže přepsat vlastní DNA. Jedině moc Ducha svatého může přemáhat zlé sklony a mírnit křiklavé projevy starého života. A víte proč? Protože Duch sv. to je Duch, který vzkřísil Ježíše z mrtvých! On jediný si poradí se starou náturou a může člověka změnit. A zde píše apoštol o tom, jaké to je, když se v životě křesťanů může svobodně projevit jeho přítomnost, přítomnost Ducha Božího. To se ukáže podle „ovoce Ducha“.

2. Cesta křesťanského vítězství (Ga 5,24-25)

Nový život s Ježíšem Kristem začíná vždy pokáním a obrácením k živému Bohu. Ovšem tím naše snažení nekončí. Ten nový život z Boha je třeba dále rozvíjet. A právě k tomu se vztahují další rady kazatele Pavla. Podle něho existuje jediný způsob, jak můžeme duchovně růst a dozrávat. Je třeba *kontrolovat* žádosti těla a *přinášet* ovoce Ducha svatého. Ale jak se to dělá, zeptá se někdo? Tak, že „ukřižujeme tělo“ a „chodíme Duchem“, odpovídá Písmo.

a) Obraz ukřižování si Pavel vypůjčil od samotného Krista, který líčil život křesťana jako „nesení kříže“ (Mk 8,34). Kristův člověk se má chovat jako odsouzený zločinec, který nese svůj kříž na popraviště. Apoštol dotahuje tuto metaforu do konce a říká, že máme vzít své „tělo“, tedy své tvrdohlavé, pyšné a vzpurné „já“ a máme je obrazně přibít na kříž. To je Pavlův

obraz pro pokání, pro obrácení, kdy se křesťan obrací zády ke starému způsobu života plnému sobectví a hříchu. Je to sice drsný obraz, ale je také jednoznačný. V pokání a ve křtu je definitivní konec se starým životem! Pavel říká: „*Ti, kteří náležejí Ježíši Kristu, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony*“. To, co jsme udělali na začátku v pokání, v odevzdání života Kristu, to musíme každý den obnovovat. Musíme trvat na tom, že je to tak správně, a nepovolit! Jednou jsme vyhlásili hříchu a zlému válku; nebudeme s ním tedy vyjednávat. Jednou jsme se rozhodli pro život s Kristem, nebudeme své rozhodnutí měnit.

b) Pro radostný křesťanský život je důležité také to, abychom byli *vedeni Duchem* a abychom *Duchem chodili*. Křesťan je člověk, který je *veden Duchem*. Je to pasivní tvar a pasivní postoj. Aktivní je Duch svatý, On na nás vyvíjí jemný tlak a my se učíme jeho kontrole a vedení poddávat. To je základní princip duchovního života: už si nechodíme svými vlastními cestami, nežijeme podle vlastních představ, ale necháváme si ukazovat cestu a necháváme se vést. To neznamena, že jako křesťané nepoužíváme mozek, potlačujeme všechna přání a zavrhuje všechny podněty, které přicházejí z našeho nitra. Znamená to tolik, že to všechno poddáváme kontrole Ducha svatého. Od Ducha svatého, tedy od našeho Pána Ježíše Krista, přicházejí konkrétní podněty a my je bereme vážně. Je to taková duchovní *NAVIGACE*.

Někteří máme *NAVIGACI* v autě. Na malé obrazovce vidíme před sebou cestu, která vede k cíli. Když chceme, můžeme zapnout hlas, který nám říká, co máme dělat, abychom se k cíli co nejrychleji dostali. Jenže auto nejede podle toho, co říká navigace, ale podle toho, co dělá řidič. Řidič někdy usoudí, že pojede jinak, než radí navigace. Třeba zná dobře cestu a ví, že je lepší jet jinudy. Připadá mi to jako dobrá ilustrace k vedení Duchem svatým. Bůh nás svým Slovem, svými radami *naviguje*, říká nám, co je pro nás dobré a správné. To je to *vedení Duchem svatým*. My tyto rady vyhodnocujeme a nějak se musíme rozhodnout... *Vedení Duchem* a *chození Duchem* není totéž. Když jednáme podle toho, jak nás Duch vede, pak „*Duchem chodíme*“. Pro tato chození používá Bible speciální řecké sloveso *STOICHEO*, které označuje *chození* podle určitého principu. Znamená to „*jít v řadě*“, „*držet se něčeho*“, „*následovat někoho*“. V tomto smyslu „*chodit Duchem*“ znamená jít vědomě cestou, na kterou ukazuje Duch svatý. Duch svatý nás vede, *naviguje*, ale na nás je, abychom šli tak, jak nás vede. Takový postoj přináší *ovoce Ducha*.

3. Pozvání k plnosti

Bůh nás dnes volá na cestu vítězného života, volá nás k plnosti nového života. On v Kristově smrti a vzkříšení připravil pro člověka záchranu a nový život. Dává nám Ducha svatého, aby nás po cestě nového života vedl. Ale na nás je, abychom Boží cestou také šli. Slovy apoštola Pavla nám vysvětluje, že to prakticky znamená „*ukřižovat tělo*“ a „*chodit Duchem*“. Je pravda, že je mnoho křesťanů, kteří prožívají nespokojenost se svým duchovním životem a touží po tom, aby v jejich životě bylo méně pádů, selhání a porážek a víc vítězství a radosti. Ovšem jen málo je takových, kteří jsou ochotni jít cestou, o které mluví Písmo. Přemýšlejme každý nad tím, kde jsme a stojíme a co nám dnes Bůh říká. Hledejme ve víře odvahu a sílu k takovému způsobu života, který přináší dobré ovoce a je oslavou Boží milosti.

(B. Kaleta – 18.6.2011)